

[Holstein.] med Hensyn til Forsvarsreformer og deres saglige Begrundelse, saa vilde man forbaves ved at se den højtærede Forsvarsminister fremsætte et Forslag som det, der nu er paa Tingets Bord. Og man vilde saa meget mere forbaves, naar man erindrer, hvad der var Forudsætningen for, at det konservative Parti i 1922 gik med til den Ordning, vi da fik. Ja, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har jo aabent til „Berlingske Tidende“ tilkendegivet sin Forbavelse over, hvad den højtærede Forsvarsminister her har budt det konservative Støtteparti, og den tidligere kommanderende General, Ellis Wolff, hvis Jammersminde Forsvarsordningen af 1922 er, har ogsaa i „Berlingske Tidende“ udtrykt ikke alene Forbavelse som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, men sin dybe Forargelse over det Forslag, den højtærede Forsvarsminister her har lagt paa Tingets Bord. Forudsætningen fra det konservative Partis Side for at gaa med til 1922-Ordningen var jo den, at vi paa den ene Side vilde faa Garanti imod, at der i en overskuelig Fremtid blev gennemført en ringere Forsvarsordning, og endvidere fuld Sikkerhed for, at man kunde stole paa, i hvert Fald fra Partiet Venstres Side, ikke at faa noget, der var ringere end Militærforliget af 1922; og endvidere var Forudsætningen fra konservativ Side den — det fik jo saa klart Udtryk paa det Landsraadmøde, der afholdtes i Haderslev to Maanedere efter, at de Konservative havde sat Navn under Forliget —, at der skulde arbejdes snarest muligt videre paa at forbedre, udbygge og forøge Ordningen af 1922.

I Stedet for ser vi nu, stik i Strid med det, der var de Konservatives væsentlig afgørende Forudsætninger for at gaa med til Forliget af 1922, Venstres højtærede Forsvarsminister forelægge et Forslag, med Hensyn til hvilket for Hærens Vedkommende alle de Officerer, der hidtil har udtalt sig offentligt om Forslaget, har taget aldeles bestemt og afgjort Afstand, og med Hensyn til hvilket endog den kommanderende General i 1922, som har det, om jeg saa maa sige, militære Hovedansvar for, at Ordningen gik igennem, har taget lige saa kategorisk Afstand i sine Udtalelser i „Berlingske Tidende“ forleden. Han siger, at

„Forsvarsministeren fornægter det Standpunkt, hans Parti indtog i 1922, endda under lysere Forhold end nu. Han vil ikke en Gang bevare, hvad vi den Gang

fik; han vil gøre det ringere, overordentlig meget ringere.“

Ja, saaledes ser, formoder jeg, den Del af den militære Sagkundskab, som man fra konservativ Side ønsker at spørge, paa denne Sag. Naar den kommanderende General i 1922 ser paa det, saaledes som han har givet det Udtryk i „Berlingske Tidende“, saa kan der vel neppe være Tvivl om, at de andre militære Autoriteter, som man fra konservativ Side kunde ønske at raadsørge, umuligt kan have et lysere Syn end General Ellis Wolff.

Men hvorledes er Forholdet da for Marinens, for Flaadens Vedkommende? Ja, dèr er jo Forholdet det, at tilsyneladende gør dette Lovforslag Marinen en Indrømmelse udover, hvad der var givet vort Flaadeværn i Ordningen af 1922, men jeg maa sige, at jeg forstaar ikke ganske heller den sømilitære Sagkundskabs Stilling i denne Sag. Jeg maa overhovedet sige, at naar man erindrer sig, hvorledes den militære Sagkundskab har stillet sig i 1922, hvorledes den stiller sig nu, hvorledes den stillede sig i 1909, hvorledes den stillede sig i sin Tid, da det var Højre, der havde det afgørende Ord i Militærspørgsmaalet, i 80erne, ja, man kan maaske i Grunden gaa meget længere tilbage, til 60erne, eller maaske et lille Hundrede Aar tilbage, saa maa jeg sige, at jeg har overmaade stor Mistillid til den militære Sagkundskab her i Landet baade for Marinens og for Hærens Vedkommende. Og jeg har det, som sagt, af to Grunde: For det første, fordi den militære Sagkundskab stadig, for hver Gang vi har reformeret vort Forsvarsvæsen, er blevet mere og mere politisk demoraliseret af Politikerne, og for det andet, fordi jeg har det Indtryk, at vor militære Sagkundskab teknisk set Gang paa Gang, hvor vi har haft Reform af vort Forsvarsvæsen til Forhandling, har vist, at den ikke var paa Højde med den militærtekniske Udvikling ude i de Lande, som i Virkeligheden er afgørende for den tekniske Side af det militære Spørgsmaal ogsaa i et lille Land. Men ogsaa dèr er det Politikerne, der har Hovedansvaret, for der var jo intet som helst i Vejen for, at en ansvarlig Regering, en ansvarlig Forsvarsminister, ansvarlige Politikere kunde kræve, at Hærens øverste militære Autoriteter var fuldt ud à jour og fik Lejlighed til at blive à jour med den militærtekniske Udvikling dèr, hvor den foregaar, og dèr, hvor den maa være Vejviser for de smaa Landes Forsvarsvæsen. Men ogsaa dèr mener jeg altsaa, at Politikerne har deres store Ansvar og et